Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1887. Wydano i rozesłano dnia 15. Lipca 1887. Część XII.

Nr. 40.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 5. Czerwca 1887, L. 4573, którem się ogłasza rozporządzenie c. k. Ministerstwa sprawiedliwości o rozpoczęciu działalności nowo utworzonego Sądu powiatowego w Dynowie.

C. k. Namiestnik

Filip Zaleski w. r.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 19. Kwietnia 1887, o rozpoczęciu działalności Sądu powiatowego w Dynowie w Galicyi.

Ustanowiony rozporządzeniem c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z 2. Kwietnia 1886 (Dz. p p. Nr. 51) Sąd powiatowy w Dynowie, rozpocząć ma swą działalność urzędową z dniem 1. Września 1887.

Prażak w. r.

Nr. 41.

Rozporządzenie

galic. c. k. Namiestnictwa z dnia 11. Czerwca 1887, L. 26.947, normujące postępowanie przy pozaurzędowych obdukcyach.

W skutek upoważnienia Wysokiego Ministerstwa z dnia 1. Maja 1887 L. 6293, zarządza się w sprawie postępowania i zachowania ostrożności przy pozaurzędowych obdukcyach, co następuje:

1. Obdukcye mogą być przedsiębrane dopiero po oględzinach zwłok i po niewątpliwie stwierdzonej śmierci.

2. Jeżeli lekarz uważa zrobienie obdukcyi na zwłokach osoby zmarłej po za zakładem leczniczym za wskazane, to powinien zapewnić się o przyzwoleniu najbliższych krewnych, a o zamierzonym rozbiorze zwłok — jak również o czasie jego — zawiadomić wcześnie oglądacza zwłok.

3. Co do osób zmarłych w zakładach leczniczych i dobroczynnych odpada potrzeba uzyskania zezwolenia rodziny i zawiadomienia oglądacza zwłok, o ile lekarzom zakładowym lub prosektorom powierzonem jest oglądanie zwłok.

4. W lokalnościach pod względem sanitarnym nieodpowiednich, małych, ciasnych, źle lub wcale nie dających się przewietrzyć, nie należy przedsiębrać obdukcyi, lecz zarządzić przeniesienie zwłok do przynależnej trupiarni.

To samo odnosi się do zwłok osób zmarłych na choroby zakaźne lub w czasie panowania epidemii.

5. Przy sekcyi mają być obecnymi jedynie znawcy i potrzebna służba. O ile wyjątkowo inne osoby n. p. krewni zmarłego mogłyby być obecne, rozstrzyga lekarz obdukujący.

Jeżeli obdukcya ma się odbywać w jakiem mieszkaniu, to należy w odpowiedni sposób zapobiedz w pobliżu tegoż mieszkania zbiegowisku ludzi i postarać się o utrzymanie porządku.

6. Co do każdej obdukcyi winien być spisanym protokół, w którym umieścić należy wszelkie szczególne objawy patologiczne i przyczynę śmierci. Protokół podpisany przez obecnych lekarzy ma być przechowany w odpowiednich zakładach leczniczych lub dobroczynnych; a przy obdukcyach po za zakładami należy ten protokół w oryginale lub odpisie udzielić urzędowemu oglądaczowi zwłok, celem przesłania władzy kompetentnej i zanotowania w protokole oględzin pośmiertnych.

7. Gdyby przy sekcyi wykryto objawy, wymagające sekcyi sądowo-lekarskiej lub policyjnej, to należy ją bezzwłocznie przerwać i odnośną władzę jeżeli można — telegraficznie lub przez osobnego posłańca o tem zawiadomić.

8. Po ukończonej obdukcyi należy zwłoki porządnie oczyścić, zaszyć, jeżeli potrzeba desinfekcyonować i do trumny złożyć; lokal sekcyi ma być starannie oczyszczony, przewietrzony, a jeżeli potrzeba desinfekcyonowany, co w mieszkaniach prywatnych po wyniesieniu zwłok powtórzyć należy. Co do wykonania tych zarządzeń w zakładach leczniczych i dobroczynnych odpowiedzialnymi są lekarze zakładowi; przy obdukcyach w domach prywatnych lub w trupiarniach dokonanych — obducenci, a także i oglądacz zwłok — jeżeli przy obdukcyi interweniował.

9. Powyższe postanowienia odnoszą się także do tych przypadków, w których na życzenie krewnych lub w skutek ostatniej woli zmarłego, lub w skutek szczegółowego wskazania nie wykonuje się całkowitej obdukcyi, lecz otwiera się jedynie niektóre jamy ciała albo wykonywa się zabiegi operacyjne jak n. p. nakłucie serca, otwarcie tętnic i t. p. lub też tak zw. zabalsamowanie.

10. Polityczne władze powiatowe mają czuwać nad ścisłem wykonaniem tych zarządzeń.

Z c. k. Namiestnictwa.

Lwów dnia 11. Czerwca 1887.

Zaleski w. r.

Nr. 42.

U s t a w a

z dnia 29. Maja 1887, o zewnętrznych odznakach organów straży, dla ochrony kultury krajowej ustanowionej i zaprzysiężonej.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam co następuje:

§. 1.

Strażnicy, ustanowieni dla ochrony rozmaitych gałęzi kultury krajowej, jak: gospodarstwa rolnego i leśnego, górnictwa, łowiectwa, rybołowstwa lub innych praw wodnych i przez polityczną władzę powiatową zaprzysiężeni, używać mają dla uwydatnienia tego charakteru swojego takiej odznaki, jaka dodatkowo do ustawy niniejszej przez polityczną władzę krajową w drodze rozporządzenia zostanie oznaczona i opisana.

Na samej odznace służbowej nie mogą być umieszczone inne emblemata niż podane w opisie.

Oprócz tych odznak służbowych noszone być mogą także inne emblemata, służące do odznaczenia służby lub gałęzi kultury.

§. 2.

Zaprzysiężeni strażnicy, (§. 1.) są obowiązani przy pełnieniu swej służby, nosić odznakę służbową w sposób jaki przy jej ustanowieniu (§. 1.) zostanie przepisany.

Zaniedbanie tego obowiązku ma być karane przez władzę polityczną według rozporządzenia ministeryalnego z dnia 30. Września 1857 D. u. p. N. 198, a ukaranie strażnika podane zostanie do wiadomości jego służbodawcy.

§. 3.

Osoby nie zostające w służbie jako zaprzysiężone organa straży, w żadnym razie używać nie mogą odznaki służbowej dla tych organów przepisanej.

Przekroczenia tego zakazu karane będą, jeżeli nie podlegają powszechnej ustawie karnej, przez władzę polityczną według rozporządzenia ministeryalnego z dnia 30. Września 1857 D. u. p. Nr. 198.

§. 4.

Przepisy, któremi dotąd uregulowane były odznaki organów straży w §. 1. wskazanej, tracą moc obowiązującą.

§. 5.

Ustawa ta wchodzi w wykonanie w sześć miesięcy po jej ogłoszeniu.

W przeciągu tych sześciu miesięcy w każdym powiecie politycznym ma być ogłoszony opis odznaki służbowej (§. 1.).

§. 6.

Wykonanie tej ustawy polecam Moim Ministrom rolnictwa i spraw wewnętrznych.

Lainz, dnia 29. Maja 1887.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r. **Falkenhayn** w. r.

Nr. 43.

Ustawa

z dnia 11. Czerwca 1887, o regulacyi rzeki Trześniówki.

Za zgodą Sejmu krajowego Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam co następuje:

§. 1.

Regulacya rzeki Trześniówki na przestrzeni od ujścia jej do Wisły aż do ujścia potoku Dąbrowa wraz z potrzebnem uregulowaniem potoków Dąbrowy i Zupawy w powiecie Tarnobrzeskim, ma być wykonaną w ciągu lat czterech po wejściu w życie tej ustawy jako przedsiębiorstwo krajowe.

§. 2.

Za podstawę techniczną tej regulacyi służyć ma projekt przez Wydział krajowy w r. 1885 wypracowany, w których koszta preliminowane są w okrągłej sumie 177.000 zł. w. a. Wydział krajowy jest jednak upoważnionym poczynić zmiany w tym projekcie w porozumieniu z Administracyą Państwa w obrębie granic powyższej sumy kosztorysowej.

§. 3.

Koszta regulacyi włącznie z wydatkami na utrzymanie w czasie budowy i kosztami zarządu, pokryte będą z mającego się w tym celu utworzyć funduszu regulacyjnego.

Do pokrycia tych kosztów mają się przyczynić:

a) fundusz krajowy bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości 40% preliminowanych kosztów;

b) państwowy fundusz melioracyjny w myśl §. 6. ustępu 1. i §. 4. ustępu 1. ustawy z dnia 30. Czerwca 1884, D. u. p. Nr. 116 bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości 30% kosztów;

c) wreszcie właściciele gruntów i zakładów, które położone są w okręgu konkurencyjnym, przez władze administracyjne oznaczyć się mającym, resztą preliminowanych kosztów budowy, a to w myśl §. 66. krajowej ustawy wodnej z dnia 14. Marca 1875 według stosunku korzyści, których oczekiwać należy, lub w miarę wielkości niebezpieczeństwa, które ma być usunięte, albo też, o ile rozkład kosztów na tej podstawie nie da się oznaczyć, według wartości tych gruntów i zakładów.

§. 4.

Dla rozłożenia i ściągnięcia datków prywatnych stron interesowanych, w §. 3. *c)* wymienionych, zawiązaną będzie przez Administracyę Państwa w porozumieniu z Wydziałem krajowym spółka wodna.

Bliższe szczegóły co do wyboru i liczby członków Wydziału tej spółki, określi statut, przez Władzę polityczną ułożyć się mający.

§. 5.

Zasiłki krajowe i państwowe, oraz prestacye konkurencyjne, mają być uiszczone w czasie budowy w czterech równych ratach rocznych z góry.

§. 6.

Dla utrzymania wykonanych robót regulacyjnych po skończeniu budowy, ma być utworzony osobny fundusz.

Fundusz ten składać się będzie:

1. z kwoty, osiągniętej ze sprzedaży uzyskanych przy regulacyi gruntów, jako kapitału zakładowego,

2. z odsetek tej kwoty, jakie narosną w czasie budowy,
3. z dochodów uzyskanych z wydzierżawienia wałów ochronnych.

Dalsze postanowienia co do rozkładu reszty kosztów utrzymania na kraj i strony interesowane, ewentualnie utworzenie w tym celu jednej lub więcej spółek wodnych i innych zarządzeń, potrzebnych dla konserwacyi budowli, wydane zostaną w drodze ustawodawstwa krajowego.

§. 7.

Wykonanie robót regulacyjnych i konserwacyjnych, zarówno jak i zarząd funduszu regulacyjnego i konserwacyjnego, obejmie Wydział krajowy.

Sposób wykonania przedsiębiorstwa i ostateczny kosztorys oznaczyć ma Wydział krajowy w porozumieniu z Namiestnictwem, któremu podobnie jak i stronom interesowanym przyznanym będzie odpowiedni wpływ na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa.

Bliższe szczegóły co do zakresu i sposobu wywierania tego wpływu, oraz co do ewentualnego bezpośredniego współdziałania rządowych organów technicznych przy wykonaniu tego przedsiębiorstwa, ułoży Wydział krajowy wspólnie z Namiestnictwem z zastrzeżeniem zatwierdzenia przez właściwe Ministerstwa.

§. 8.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa, skarbu i spraw wewnętrznych.

Wiedeń, 11. Czerwca 1887.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r. **Dunajewski** w. r. **Falkenhayn** w. r.

Nr. 44.

U s t a w a

z dnia 19. Czerwca 1887, obowiązująca w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, o obejmowaniu gminnych kas pożyczkowych przez Reprezentacye powiatowe w tymczasowy zarząd.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam co następuje:

Art. I.

Kasy pożyczkowe gminne, których wadliwa administracya zagraża utratą części zakładowego majątku tych kas, lub też już ją spowodowała, również kasy pożyczkowe gminne tak zarządzane, iż nie można spodziewać się od nich statutem wskazanej pożytecznej działalności dla ogółu członków gminy, mogą być na wniosek Wydziału powiatowego a za uchwałą Rady powiatowej przyjęte w tymczasowy zarząd Wydziału powiatowego, z pozostawieniem im jednak charakteru samoistnych kas pożyczkowych gminnych.

Od uchwały Rady powiatowej przysługuje rekurs do Wydziału krajowego w terminie dni czternastu.

Art. II.

Z chwilą objęcia przez Wydział powiatowy tymczasowego zarządu kasy pożyczkowej gminnej (Art. I.) przechodzą na niego wszelkie prawa i obowiązki, wypływające z statutem ustanowionego zarządu tegoż zakładu.

Wydział powiatowy ma prawo tymczasowy Zarząd gminnej kasy pożyczkowej sprawować bądź bezpośrednio, bądź przez osoby w tym celu przez siebie umocowane.

Dla kasy pożyczkowej gminnej w tymczasowy Zarząd objętej, Wydział powiatowy mianuje prawnego zastępcę wobec c. k. Sądów i Władz.

Koszta tymczasowego Zarządu ponosi fundusz powiatowy z regresem do odnośnej gminy.

Art. III.

Po dokonanem uporządkowaniu kasy pożyczkowej gminnej, odda Wydział powiatowy bądź z własnej inicyatywy, bądź też na żądanie odnośnej Rady gminnej, Zarząd kasy pożyczkowej gminie.

Art. IV.

Bliższe postanowienia co do sposobu sprawowania tymczasowego Zarządu określi instrukcya, którą wyda Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem.

Art. V.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Schönbrunn, 19. Czerwca 1887.

Franciszek Józef w. r.

Taaffe w. r.

Nr. 45.

Regulamin,

wydany w porozumieniu z Wydziałem krajowym i zatwierdzony reskryptem c. k. Ministerstwa rolnictwa z dnia 5. Maja 1887, L. 3741, normujący zakres i sposób wywierania wpływu przez administracyę Państwa i Wydział krajowy na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa regulacyi potoku Starego Brnia z dopływami, w myśl postanowień §. 6. ustawy z 1. Lipca 1886, D. u. k. Nr. 67.

§. 1.

Regulacya potoku Starego Brnia z dopływami w powiecie Mieleckim, ma być wykonaną w myśl postanowień ustawy z 1. Lipca 1886, Dz. u. k.

Nr. 67 przez wydział spółki wodnej z zastrzeżeniem wpływu c. k. Namiestnictwa i Wydziału krajowego, w następujących postanowieniach oznaczonego.

§. 2.

Tak c. k. Namiestnictwu jakoteż Wydziałowi krajowemu przysłuża prawo wysłania swego delegata do wydziału spółki z głosem stanowczym.

Uchwały wydziału spółki, przeciw którym jeden albo obydwa delegaci głosowali, muszą byc przed wykonaniem przedłożone c. k. Namiestnictwu do zatwierdzenia, jeżeli który z delegatów ze względu na ważność powziętej uchwały tego zażąda, a wydział spółki obowiązany będzie trzymać się wydanej w tej mierze decyzyi c. k. Namiestnictwa.

§. 3.

Przewodniczący wydziału spółki winien na żądanie jednego albo obydwóch delegatów zwołać posiedzenie wydziału spółki.

W razie sprzeciwienia się przewodniczącego, zwoła to posiedzenie c.k. Starosta powiatu Mieleckiego.

§. 4.

Do kontroli na miejscu wykonywanych robót regulacyjnych przeznaczony będzie technik rządowy, który będzie uprawniony do brania udziału w posiedzeniach wydziału spółki z głosem doradczym.

§. 5.

Z ukończeniem każdorocznego peryodu budowy, obowiązany jest wydział spółki wodnej przedłożyć Wydziałowi krajowemu podpisane także przez obydwóch delegatów sprawozdanie roczne o postępie i wyniku robót regulacyjnych i o ważniejszych spostrzeżeniach.

Do tego sprawozdania mają być dołączone udokumentowane rachunki z wydatków ubiegłego peryodu budowy jakoteż program robót i preliminarz kosztów na rok następny.

§. 6.

Sprawozdania roczne wraz z załącznikami przedłożone Wydziałowi krajowemu mają być z ewentualnemi uwagami przez Wydział krajowy udzielone c. k. Namiestnictwu, które takowe c. k. Ministerstwu rolnictwa przedłoży.

§. 7.

Postanowienia §. 2., 3., 4. i 5. niniejszego regulaminu, mają być dodatkowo wciągnięte do statutów spółki wodnej

Lwów, dnia 25. Czerwca 1887.

Zaleski w. r.